

TURNUL DE VEGLIER

si
Vestirea Prezentiei lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineața; dar întunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VIII: Luna Decembrie No. 12
Anul dela Adam 6052. Anul dela Christos 1924

CONȚINUTUL

BĂTĂLIA CREȘTINULUI	179
Criterul experiențat de Isus	180
Ispitirea urmașilor lui Isus	181
Servii lui Satan	182
Credincioși față de frați	183
Legea Domnului	184
Frați falși	185
Biruitoarii, biruința și răsplata	186
TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE	187
VOLUMUL III, CAP. VIII. (CONTINUARE)	189
Anglo-izraelitenii	189

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineața; dar întunecoasă
ca Noaptea!” — Habakuk 2:2.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor celor care au nevoie de cunoștințe teologice. Cercetările ei, se preocupă în mod deosebit cu examinarea și interpretarea textelor biblice în lumina întărilor de azi; dar tratează articole speciale cu privire la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază și apără singura temelie a speranței creștine, care, astăzi, de cei mai mulți, este deosebit negată sau altcum invalidată, adică răscurpărarea prin sângele prețios al lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscurpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este în căutarea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă, în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată cum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperit acum.”—Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista această este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenești; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marile său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus fără frică și considerare, intru atât în cât înțelepciunea Dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conținutul ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care încontinuu dăm lămuriri pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20). Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscupărător și Fiatra Unguiată la Templul Său, toată epoca evanghelică; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.”—Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintr-aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin te va aduna pe toate prin prima înviere într-un templu glorioz; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar.—Apocalipsul 15:3-8.

Că baza oricărui speranțe, și în ce privește pe biserică, și în ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscurpărare pentru toți; și la timpurile sale cuvenite”, va fi lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.”—Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă precum este”, și să fie „părtași firei Dumnezeiești”, împărțându-se, prin conștientare, mării Lui.—1 Ioan 3:2; 1 Cor. 4: Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru opera viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele lui sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu.—Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce le va aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos tuturor; înviere și restaurare la desăvârșire; și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, vor fi împărțite de iubitorul lor Răscupărător și mărețul lui soată, biserică, tuturor acelor ce pe termenii ascultării și punerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci distruși.—Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTA RELIGIOASĂ LUNARĂ
REDACȚIA DE UN COMITET
REGISTRATĂ: STRADA REGINA MARIA No. 36. CLUJ
TELEFON INTERURBAN 4-46.
Adresa telegrafică: „VIATA” Cluj

ABONAMENTUL: [PLĂTIBIL ÎNAINTE]

Pe hârtie fină	pe un an	150 Lei
Pe hârtie fină	pe jum. an	80 Lei
Jugoslavia		100 Dinari
Bulgaria		100 Leva
Cehoslovacia		40 Cor.
America		\$ 1.50

TABLOURI DE PERETE

Aduce la cunoștință că Societatea dispune de un număr de tablouri de perete, cu mai multe texte din Biblie, cari sunt de o frumusețe rară.
Tablouri cu table tari Prețul 25 Lei
Tablouri cu table moi Prețul 20 Lei
Se comandă până mai sunt.

CĂRȚI IMPORTANTE

Întădările cărți de citit și studiu, în cari se cuprind idei de o importanță deosebită atât în ce privește viața de acum cât și viitorul necunoscut, din punctul de vedere ordinar al lumii, deslegând problemele sociale și bisericesti ale lumii, și totodată făcând legătura între evenimentele cunoscute ale zilei de azi și cauzele lor, pot fi de folos pentru viitorul plin de pace, viață și feliicitate. Aceste cărți se pot obține de la noi:
„Viața divină al Yaretelor” [354 pag. în pânză]
„Împlinirea” [410 pag. ilustrat, legat în pânză]
„Viața lui Dumnezeu” [340 pag. legat în pânză]

„Harfa lui Dumnezeu”	format mic	65
„Socialismul și Biblia”		6
„Tabernaculul”		30
„Mana cerească” [ediție în pânză]		100
[Pentru colportori prețuri speciale].		
Dezastrul Lumii—De ce?		15 Lei
Un Guvern de dorit		15 Lei

BIBLII

698/a	Format mare, leg. piele și aurită	450 Lei
698	Format mare, leg. pânză și aurită	320
697/a	Format mare, leg. piele și neaurită	320
697	Format mare, leg. pânză și neaurită	220

CĂRȚI DE CANTARI

Să aduce la cunoștință fraților cări de Cantari epuizată odată, a fost retipărită în orice număr cantitate, și acelea ca și în cea veche, și cantări noi, iar legătura e în...

ATENȚ

Aducem la cunoștință iubitorilor noștri se află mai multe numere din anii 1924, 1923 și din 1922 învățături frumoase și interesante și cetii. Deci fiind aici pe acasă ar fi deosebit de această ocazie să...

TURNU L DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

DECEMBRIE 1924

BROOKLYN

NO. 12

BĂTĂLIA CREȘTINULUI

„Pentru că vouă vi s'a dat darul pentru Christos, nu numai ca să credeți într'însul, ci să și suferiți pentru dânsul. Având aceeaș luptă după cum ați văzut-o la mine și acum auziți dela mine”. — Filipeni 1:29, 30.

ÎN TEXTUL de mai sus Sf. Pavel prețuește privilegiile creștinului, arătând că a avea parte în suferințele lui Christos nu este un lucru simplu, ci o mare favoare. Totuș nu mulți creștini înțeleg aceasta. Termenul „creștin”, după cum îl înțeleg cei mai mulți, înseamnă a fi unul care nu e „păgân”; o tălmăcire ca aceasta este foarte departe de adevăr.

„Un creștin adevărat este acela care e o creatură nouă în Christos. (2 Corinteni 5:17) Pentru a deveni o creatură nouă în Christos trebuie să primești conceperea Spiritului sfânt. „Iar dacă cineva nu are spiritul lui Christos acesta nu este al lui.” (Romani 8:9) Pentru ca cineva să devie creștin el trebuie să creadă că s'a născut păcătos; că Isus este Răscumpărătorul său. El trebuie să primească pe Christos ca Mântuitorul său, și în fine să arate o încredere atât de mare în toate întocmirile dumnezeiești, încât aceasta încredere să o dovedească prin o deplină și necondiționată consacrare să facă voia lui Dumnezeu. Dacă consacrarea sa este sinceră, ea se primește și Dumnezeu îl concepe la natura divină; iar această concepere este începutul noiei creaturi. (Iacob 1:18; 1 Petru 1:3) Ca făptură nouă el are acum o **mințe**, o **inimă** și o **inimă** cari sunt devotate Domnului. Organismul său e încă tot de carne, care este obligat să se supună celor trei factori minți și să se conformeze voinței lui Dumnezeu.

Calea creștinului este în directă contradicție cu calea lumii. El nu mai e din lume, pentru că Domnul l'a ales sie-și din lume. Căderea sa se schimbă cu totul de căderea omului lumesc. Tintele și dorințele sale sunt altele. Pașii săi, ca a unui creștin, nu se conformează dușmanilor adevărului și ai dreptății, și de aceea pun multe piedeci în calea lui ca să-l doboară. De aceea, ca făptură nouă ea trebuie să lupte, să se războiască cu dușmanii săi. El nu poate rămânea în legământul său și să nu facă aceasta. Asta e o luptă adevărată, o bătălie, un conflict, o hărțuire până când va învinge pe dușmanii săi sau îl va învinge dușmanii pe el. Dușmanul dispune totdeauna un spirit îndrăc al Necuratului, iar creștinul totdeauna un

spirit calm, gentil, nobil care e spiritul Domnului. Dușmanii săi sunt nestatornici. El este ferm și hotărît. Dușmanii săi caută pierderea lui. El însă le vrea numai bine. Le dorește lumină, și, dacă ocazie i-se prezintă, le ajută să ajungă la lumină.

DUȘMANII „SEMINTEI”

„Când Dumnezeu a scos pe Adam și Eva din Rai, el le-a zis: „Și dușmănie voi pune între tine și între femeie, și între seminția ta și între seminția ei; aceasta va zdrobi capul tău, și tu-i vei impune călcâiul ei.” (Facere 3:15) Seminția femeiei este Christos. Mama Eva este aci un simbol. Femeia care naște sau produce această seminție, ne spune Sf. Pavel, este legământul lui Dumnezeu către Avraam tipificat prin Sara. Părintele este Dumnezeu; mama este legământul, iar vlăstarul, adică făptura cea nouă, este seminția făgăduinței. De aceea toți creștinii adevărați, care au primit conceperea Spiritului sfânt, și sunt făpturi noi în Christos se cuprind în termenul acesta—„seminția făgăduinței”, pentru că Christos se formează din Isus și membrii corpului său, urmașii săi, o clasă care să alege dela prima venire a lui Christos încoace.—Galateni 3:16, 27, 29; Coloseni 1:18.

„Șarpele a fost întrebuințat să reprezinte pe Satan, care deveni Dumnezeuul rău. Fiindcă a fost nevăzut ochilor omenești el a exercitat o putere mare asupra popoarelor de pe pământ, care putere a fost rea atât ca scop cât și ca efect. Este bine de luat în ochi ceea ce a zis Dumnezeu către șarpele, adică: „Seminția ta”, care înseamnă că șarpele, Satana sau diavolul va avea seminție. Cei din seminția lui Satan nu sunt cepeți și născuți cum sunt făpturile noi sau creatura animală. Dar toți aceia pe care stăpânește spiritul lui Satana sunt copii lui. Către farizeii și preoții din timpul său Isus a zis: „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și voiți să faceți poftele tatălui vostru.” Ioan 8:44.

„Căci aceia cari lucrează și stau în influența și conducerea lui Satana, sunt dușmanii creștinului și caută pe toate căile

nimicească. Agențiile întrebuințate pentru nimicirea creștinului sunt toți aceia pe care diavolul îi întrebuințează: direct sau indirect în contra creștinilor adeverați. Pentru a-l ataca pe creștin, Satana se folosește totdeauna de fraudă și minciuni. El măgulește dorințele cârnii, plăcerile ochilor și le înalță spiritul de mândrie al vieții.

CRITERUL EXPERIENȚAT DE ISUS

„Incerările și pătaniile lui Isus formează criteriul după care trebuie să fie măsurat fiecare urmaș al său. La vârsta de 30 de ani Isus a fost conceput la natura dumnezească și uns să fie Regele regilor. Numai decât, Satana și-a dat seama că Isus este moștenitorul promis al tronului care va stăpâni noul cer și noua pământ, care va introduce și stabilii noua ordine de lucruri, și care va răsturna pe Satan. Immediat Satan și-a îndreptat puterile să-l seducă pe Isus la nesupunere față de Tatăl său și astfel să-l nimicească. Loialitate înseamnă îndeplinirea credincioasă a lucrurilor cari le cere legea divină. Dacă Isus urmărea în ori și cât de mică măsură o altă cale și nu aceea arătată de legea divină pentru el, el devenea neloyal, iar neloyalitatea avea ca urmare sigură nimicirea sa.

Asta e caz sigur că Satan la pândit mereu pe Domnul în timpul când el se afla pe muntele Sion. Unele aceste era o pustietate. La sfârșitul celor patru zile, Domnul flămând și era flămând. Diavolul și-a văzut în aceasta primul său prilej de a seduce pe Domnul. În forma unui măgulitor el s'a apropiat de Domnul și a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, din pietrele acestea pâine, mănâncă.” În partea diavolului la carnea Domnului, și astfel pe care el să o liniștească prin întrebarea puterilor divine pe cari ca Fiul al lui Dumnezeu le avea la dispoziția sa. Dar atacul lui Satana n'a reușit.

A atunci Satan i-a pus o ispită înainte care măgulea dorința ochilor. Măgulitorul i-a zis: „Trebuie să faci ceva fapte prin care să te impui atenției poporului, să săvârșești unele minuni care să dovedească că tu nu ești un om de rând. Asta e singura cale prin care poți să reuși să te impui fariseilor și să străluci în fața lor. Fă ceva privelește. Sui pe cer și înșurubă și te avântă în jos. Tu ești Fiul lui Dumnezeu, și ingerii săi vor fi de față ca să te poarte pe palme ca să nu te lovești de pietri.” Nici asta ispită n'a avut rezultat.

Apoi Satana a apelat la ambiția sa sau la dorința vieții. El a zis Domnului: „Știu că tu ești Fiul lui Dumnezeu, dar n'ar trebui să ai ca pământul este al meu. Dumnezeu nu recunoaște că și dumnezeul acestor ceruri și pământului sunt printul și stă-

pânitorul ei. Se va cere un timp lung până vei ajunge rege. De voiești însă să devii rege numai decât, eu sunt cu toată voia să-ți predau ție toate împărățiile lumii acesteia. În schimb nu cer mult dela tine, și sunt sigur că vei primi să facem târgul. Eu mă mulțumesc numai cu atât ca să te închini mie.” Aceasta ispită încă nu a avut succes.

„Domnul Isus s'a împotrivit la toate trei ispitele, dovedind loialitatea sa față de Dumnezeu. La fiecare ispită propusă de Satan Domnul i-a răspuns: „Este scris”, prin care îi spunea lui Satana că voia lui Dumnezeu cere o altă cale de cât aceea pe care i-o propune el. Isus a hotărât să rămână lângă voia și legea scrisă a Tatălui său.

„In cele trei atacuri ale lui Satan, măgulitorul a luat înfățișările sau însușirile caracteristice ale șarpelui, care înseamnă amăgitor, și a încercat prin fraudă, și minciună să-l facă pe Domnul să păcătuească; iar ca un drac el sta gata să sfășie pe Domnul Isus.

ALTE METODE DE ATAC

„După ce atacurile acestea din partea adversarului n'au reușit, citim: „După ce sfârși orice ispitire, diavolul se departă dela dânsul până la un timp nemerit. Și Isus se întoarce în puterea spiritului în Galilea; și ieși știrea despre dânsul în toată împrejurimea.” (Luca 4:13, 14) Se va observa că înaintea lui Isus s'a răspândit în toată țara, iar diavolul a început imediat un alt metod de atac. După aceea el s'a arătat în capacitatea sa de diavol, care înseamnă bârfitor, sau unul care defaimă. El a pornit diferitele sale atacuri prin agențiile sale constituite, și cari stăteau sub directa lui influență și conducere. Agențiile acestea erau religioși cuvântului său: fariseii, cărturarii și preoții care pretindeau a-l reprezenta pe Domnul, dar, în fapte erau reprezentanții diavolului. Isus a spus-o clar că fariseii sunt seminația diavolului.—Ioan 8:44.

„Satan a început imediat manevrarea vlăstariilor sale ca să acuze în mod nedrept pe Domnul de o călcare a legii, cu scopul de a-l sili pe Domnul să se despartă de legământul său și astfel să-l nimicească; sau făcându-l în fața poporului ca un călcător de lege, iar poporul devenind infuriat să se apuce să-l omoare pe Domnul. Acești agenți sau servi ai diavolului îl batjocoriră și acuzară cu nedrept în fața poporului, nădăjduind că prin mijloacele acestea le va reuși să-l înșurubă pe Domnul și să creeze o ură față de el în popor. În secolul acesta s'o multime de invinutri mincinoase și înșurubări cu caracter viclean au fost puse înaintea poporului. El acuzau aproape de toate crimele cunoscute, printre care era și cea de măn-

case cu păcătoșii. (Matei 9:11) El fu acuzat că a călcat legea Sabatului, făcându-se astfel vinovat și condamnabil de moarte. (Ioan 5:16) Cu intenția răutăcioasă el a fost învinuit că e un înșelător. (Ioan 7:12) Tot acești agenți ai diavolului l-au învinuit pe Domnul că este ignorant, neînvățat, needucat, un analfabet și deci nu e calificat de a învăța poporul. (Ioan 7:15) Ei îl acuzară că el este stăpânit de un diavol cu numele Belzebul care este prințul diavolilor. (Ioan 7:20); Matei 10:25) Ei au subvenționat și atârnat o răsculare contra lui; au căutat și pus martori mincinoși contra sa, și în mai multe rânduri ei au format societăți secrete de conspirație cu scopul să-l omoare, și în urmă, în mod răutăcios și nelegiuit, l-au osândit și au cauzat să fie omorât.

CONFLICTUL LUI ISUS

¹⁵Satan a fost meșterul acestei hărțueli contra lui Isus, dar a pierdut. Isus a dus cumplita bătălie împotriva organizației satanice, rezistând la toate încercările și prin aceasta și-a câștigat o biruință strălucită. Domnul nostru a spus ucenicilor săi: „In lume aveți strâmtorare, dară îndrăzniți eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33) Invățătura ce tragem din declarația aceasta a lui Isus, este aceea, că toți urmașii lui Christos trebuie să aibă o hărțuială și să ducă o luptă în asemănarea lui. Apostolul Petru nu lasă nici o îndoială că aceasta n'ar fi așa. El spune: „Căci pentru aceasta ați fost chemați, că și Christos a pățimit pentru voi, lăsându-vă nildă ca să umblați de arpoape în urmele lui.”—1 Petru 2:21.

¹⁶Așa a hotărât Dumnezeu ca toți creștinii cei adevărați să facă drumul pe care l-a făcut Isus, și el dă fiecăruia privilegiul să suferă și să lupte cum a suferit și a luptat Isus, pentru dreptate, adevăr și Dumnezeu. Fiecare din aceștia este supus aceluiași ispite de care a fost înconjurat Domnul. (Evrei 4:15; Anocalips 3:21) „Căci pentru aceea că a suferit, fiind însuși ispitit, poate să ajute celor care sunt ispitiți.”—Evrei 2:18.

¹⁷Toate cele trei ispite cu care Satan a ispitit pe Domnul în pustiu, au fost, în decursul secolului prezentate și ecclesiasticilor, adevărată preotnie nominală a creștinătății; și asupra tuturor acestor trei puncte ei au căzut. Măgulitorii i-au înșelat. Ei au căutat să-și mulțumească plăcerile cărnii; au căutat să se glorieze și să strălucească în fața lumii. Asupra acestor... au primit oferta diavolului de a colabora la împărăția sa. În lupta aceasta ei au fost învinși de diavolul.

ISPITIREA URMAȘILOR LUI ISUS

¹⁸Toți creștinii adevărați trebuie să treacă prin încercări de aceeaș natură, ca și

Domnului și trebuie să biruiască dacă vor să fie pe vecie cu Domnul:

¹⁹(1) In ce privește dorințele cărnii, Sf. Pavel îndeamnă pe noiile făpturi în Christos să-și îndeplinească datorințele lor, care datorințe, față de Domnul, înseamnă întrebuintarea facultăților în mod neegoist, pentru cauza Domnului. (Romani 12:1) Toți aceia cari sunt concepuți și uși de spiritul sfânt sunt mereu ispitiți de așa întrebuinta puterile lor în scopuri egoiste. Această ispită vine mai ales bătrânilor. Există o ispită pentru a-i aduce poporului lui Dumnezeu câștiguri personale, adevărat cinste între oameni. Sf. Petru face clar ce cale trebuie să urmeze creștinul, când spune: „Păstoriți între voi turma lui Dumnezeu, veghind nu cu silnicie, ci de bună voie potrivit lui Dumnezeu, nici pentru câștiguri ci cu nepreget. Nici ca cum ați stăpâni cu apăsare, ci făcându-vă pilde ale turmei. Și când se va arăta arhipăstorul veți lua cununa de amarant a mării.”—1 Petru 5:2-4.

²⁰(2) In ce privește cu privire la ochi: Satana așază o ispită înaintea ochilor creștinului. El le vopsește înaintea ochilor gloria organizației sale pământene, încercând să-i inducă să o admire. El le așază înainte onoarea pe care ei ar putea-o avea și foloasele ce le-ar putea câștiga dacă ar urma calea organizației sale; că dacă ei s'ar lăpăda de învățăturile lui Dumnezeu ar câștiga în schimb laudele lumii și ar străluci între oameni; că dacă ei ar face ceva de natura priveliștei, s'ar impune oamenilor și totuși cinsti. Asta e o ispită pentru fiecare creștin.

²¹(3) Cu privire la mândria vieții, toți oamenii sunt stăpâniți de multă sau puțină mândrie. Dacă careva poate întâlni un plan de reformă pentru care el se crede creditat, chiar și dacă e numele lui Dumnezeu, el este ispitit să-l facă. Creștinul adevărat refuză să apuce pe acest drum, că el așteaptă pe Domnul; el să asigure despre calea Domnului, și când o cunoaște merge pe ea. Această ispită de mândrie, pe unii îi conduce ca se urmeze o cale a lor pentru a servi Domnului și a stabili împărăția sa, în nesocotința de metodele și căile Domnului. Unii cad în ispita aceasta ca și conducători, iar alții ca următori ai acestor conducători. Creștinul adevărat se împotrivesc și acestor ispite prin stăruința care el o depune întru cunoașterea voiei lui Dumnezeu în toate atârările sale.

TINTE DE ATAC PENTRU BĂRFITOR

²²După ce Isus se împotrivesc cu succes la toate trei ispitele lui Satana, am citit în Scriptură că Satana l-a părăsit pe Isus până la un timp nemerit. După asta Satana și-a mobilizat agenții sau vâștările

le, adică pe religioși din ziua aceea, ca să aducă tot felul de învinuiri mîncinoase și răutăcioase asupra Domnului, cu scopul de a-l dejos. Lucrul acesta pare ca o regulă fixă pentru creștini: că atîta timp cît urmașii lui Christos vor lupta înfocat în contra acestor ispite prezentate de măgulitorul ei vor fi ținta de atac a diavolului, care îi va bârfa, îi va pune într'o lumină falsă și va cauza chiar persecuție fizică asupra lor. Bârfire sau batjocorire înseamnă o învinuire verbală [cu vorba] în contra altuia, învinuindu-l de rele, cu intenția de a-i cauza vătămare și care vătămare să-l înjosească și să-i nimicească influența.

Este bine de observat că îndată ce Satana a reușit să-i birue pe creștini prin vre-una sau prin toate cele trei ispite arătate mai sus, adică: apelarea la plăcerile cărnii, plăcerile ochilor, și mândria vieții, persoana biruită nu mai ia punctul de atac al bârfitorului, și în loc de defăimare primește onoare, cinste. În cazul când creștinul este ținta de atac al bârfitorului și al învinuirilor false, aceste înceată numai atunci când el se predă biruit de ispitele plăcerilor ochilor și mândria vieții. Motivul pentru aceasta este aceea, că odată ce el a căzut în mâinele diavolului, acesta nu mai are nevoie să-l acuze sau să-l bârfească. Se poate ca aceasta a fost intenția lui Isus când a spus: „Vai vouă când toți oamenii vor zice de voi; pentru că părinții lor făceau minciună chip, cu profeții mîncinoși.”—Lucă

11:30. Ce e asta așa? De ce nu ar fi creștinul popular în lume? Pentru că creștinul nu este popular și aprobarea lumii, adică laudă și aplauze în acelaș timp și favoarea lui Dumnezeu. Cele două stau la două capete potrivite. Dacă organizația sa toată lumea e în mâinele diavolului; iar creștinul care se tîrguiește cu ea, este socotit, în înțelesul Scripturii, ca un adulter. Unora ca aceștia Sf. Iacob le spune: „Desfrânaților. Nu știți că prietenia lumii este vrășmașă lui Dumnezeu? deci cine se va fi hotărît să fie prieten al lumii, să face vrășmaș lui Dumnezeu.”—Iacob 4:4

Plania despărțitoare este astfel că se poate declara: acela care ar vrea să fie prietenul lui Dumnezeu nu poate fi prietenul lumii. Asta ar vrea să zică; că acela care se luptă hotărît pentru cauza dreptății și a adevărului, sub conducerea lui Isus Christos, va avea ca dușmani ai săi lumea din jurul său. Dacă el se tîrguiește cu lumea devine un desfrânat spiritual și un dușman al lui Dumnezeu. El poate să se aștepte la o împotrivire din partea lumii. Cu privire la aceasta Isus a spus: „Dacă lumea vă urăște, nu vă mirați, pentru că așa a fost cu mine și cu voi.”—Ioan 15:18-20.

mine decât pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am zis: Nu este slugă mai mare decât stăpînul său. Dacă m'au prigonit pe mine, și pe voi vă vor prigoni. Dacă au păzit cuvântul meu, și pe al vostru îl vor păzi.”—Ioan 15:18-20.

26 Cu cât creștinul este mai loial, și cu cât reprezintă pe Domnul mai credincios, cu atît mai mult va fi ținta de atac și de săgetări ale celui rău, pe care el le țintește prin mai multe agenții și organizații ale sale. Apostolul Pavel a avut la fel această luptă. El știa că toți urmașii adevărați ai lui Isus vor avea-o deasemenea. De aceea el a scris: „Și nesperiindu-vă întru nimic de cei împotrivitori, ceea ce este pentru dînșii un semn de peire, iar pentru voi de mîntuire, și asta de la Dumnezeu.”—Filipeni 1:28.

Mulți din dușmanii creștinului, văzând că creștinul a devenit victima bârfirilor și blamurilor a tot felul de epitete și numiri rele, numai decât trag concluzia că acestea sunt un semn de peire cît mai apropiată a creștinului. Dar Apostolul spune: „Dacă a urmași a lui Christos suferiți toate acestea, atunci acestea sunt dovada mîntuirii voastre.” De aceea creștinul care suferă în mâinele diavolului și a agențiilor săi ca urmare a devotației sale pentru Domnul, nicio dată n'are să se sperie. Mai bine să le socotească ca semne de bună purtare și credincioșie în serviciul Domnului. „Dacă sunteți muștrați în numele lui Christos, fericiți sunteți, pentru că spiritul mării și a lui Dumnezeu stă asupra voastră. După dînșii [tabăra dușmanului] însă, numele lui Christos este defăimat, iar după voi este mărit.”—1 Petru 4:14.

28 Este bine de luat în ochi faptul că ori de câte ori urmașii lui Christos se pregătesc cu căte o lovitură pentru falca lui Satana ei îndată devin punctele speciale de atac ale celui rău, direct sau indirect. Rezoluția pregătită și distribuită pentru poporul Domnului de peste tot pămîntul este rechizitoriul (acuzatorul) puternic pentru diplomații lui Satan. De aceea se poate aștepta că fiecare creștin care va avea vre o legătură în pregătirea și distribuirea ei va cădea victimă atacurilor adversarului; și cu cît va fi mai mare partea unuia cu pregătirea și distribuirea acestei rezoluții cu atît vor fi mai vițioase atacurile necurate lui.

SERVII LUI SATAN

Cine formează pe servii sau agenții lui Satan, și prin cine își descarcă el atacurile și bârfire și învinuiri nedrepte în contra pășinului lui Dumnezeu? Răspunsul general la această întrebare, este acesta: Toți aceia

care se asociază organizației lui Satan, toți aceia care uzează de metode pentru stârpirea poporului lui Dumnezeu, toți aceia care în oricare chip pun vre-o piedecă răspândirii adevărului contra organizației diavolului. Și numai aceștia sunt toți? Este cu putință ca vre-unul de aceia care se socoteste al Domnului și se află în serviciul său, ca tot atunci să fie întrebuințat de adversar împotriva Domnului și împotriva unșilor săi, și împotriva lucrului Domnului? Sf. Pavel spune: „Nu știți voi că cui vă înfățișați pe voi înșivă robi spre ascultare, robi sunteți ai aceluia de care ascultați, fie ai păcatului spre moarte, fie ai ascultării spre îndreptățire?” (Romani 6:16) Aci ni se pune în față tot lucrul: prin serviciul ce îndeplinim să dovedește a cui slugi suntem. Dacă serviciul nostru are urmări contra Domnului, contra căii sale, contra cuvântului său, contra lucrului său și contra organizației sale pe pământ, atunci nu mai rămânem **nici o** îndoială despre aceea că a cui slugi suntem. Dacă servul este supus Domnului și căii dreptății sale, atunci sluga aceea **este** loială și în serviciul Domnului; iar prin activitatea sa el va dovedi că slujește pe Domnul **cu** toate puterile sale.

Neloialitatea conduce la moarte. **Loialitatea** conduce la viață.

CREDINCIOȘI FAȚĂ DE FRĂȚI

Nici unul n'ar putea spune că este loial lui Dumnezeu și Domnului Isus dacă el nu este loial și credincios față de fratele său creștin. Credincioșie înseamnă fidelitate, devotațiune; căutare cu interes, sinceritate și stăruință de binele fratelui său. A face acele lucruri cari sunt contra acestora înseamnă nelloialitate. Isus zice către creștini: „Pocăncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unii pe alții, după cum eu v'am iubit, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Într'aceasta vor cunoaște toți că îmi sunteți ucenici, dacă veți iubi unii către alții.” (Ioan 13:34) Acela care își iubește pe fratele său, nu va putea să-i facă, cu voința, vre-un rău. Acela care cu voința sau fără să-i pese vatămă pe fratele său, nu este loial, deoarece el nu ține porunca lui Isus. Porunca lui Dumnezeu ne spune să vorbim frumos și să ne purtăm frumos cu fratele nostru; să nu vorbim rău de nimeni, să nu fim gălăgioși, ci să fim gentili, arătând umilință față de toți oamenii.—Titu 3:2.

Umlință înaintea Domnului înseamnă o supunere față de legea lui Dumnezeu. Asta **recondiționat** este cerută acelor care vor să fie înălțați cu Domnul. Apostolul spune: „Fiți smeriți înaintea Domnului, și el vă va înălța. Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților. **Cine** vorbește de rău pe fratele său, **judică** pe fratele său, vorbește de rău legea

și judecă legea. Iar dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legii ci judecător. Unul este Legiuitor și judecător, cel care poate să mântuiască și să piardă. Tu cine ești care judeci pe aproapele tău?—Iacob 4:3-12.

³³Acela care vorbește de rău pe fratele său, și judecă împotriva-i, acela judecă împotriva legii lui Dumnezeu, pentru că legea lui Dumnezeu poruncește ca asta să nu se facă. A judeca pe fratele tău, înseamnă a hotărî că fratele tău este greșit, și acest drept de hotărîre stă numai în puterea legii lui Dumnezeu, iar Dumnezeu oprește să o facă omul aceasta. De aceea dacă careva devine judecătorul legii lui Dumnezeu el nu poate fi împlinitorul ei. Omul n'are dreptul s'aducă o hotărîre asupra fratelui său care să fie împotriva cu legea lui Dumnezeu. Iar și dacă o face, atunci este neloial și se face servul diavolului și nu e sluga lui Dumnezeu.

³⁴Spus cu alte cuvinte, lucrul acesta înseamnă aceasta: dacă un frate învinuiește pe un alt frate, spunând despre el lucruri care nu s'ar cuveni să le spună, și prin aceea îl condamnă înaintea altor frați, el vorbește de rău legea lui Dumnezeu, iar prin purtarea sa a adus o hotărîre că legea lui Dumnezeu nu este bună. Deci el se pune pe sine de judecător asupra legii lui Dumnezeu, ceea ce dovedește că el nu se supune. El se pune în dușmănie cu Dumnezeu.

³⁵Când lucrul acesta ar fi înțeles, așa cum se cade de către toți creștinii, ei ar fi cu o grijă deosebit de mare ca să nu se pună nici o mână de puțin în slujba necuratului, pentru că aduce învinuiri nedrepte și bârfeli asupra faptelor lor. „Pe fructele lor îi veți cunoaște pe dânșii.” Când careva, care se zice frate sau soră, scoate din grădina sa niște fructe de astea de bârfeli, sau vorbe care nu se cuvin învinuind pe alții, atunci Domnul spune: Pe aceste fructe să-l cunoașteți pe acesta dacă el e sluga lui Dumnezeu sau sluga diavolului.

CE UREȘTE DUMNEZEU

³⁶Calea Domnului este totdeauna dreaptă. Legea sa este justă, adevărată și dreaptă. Domnul își are calea sa de a face lucrul de pregătire pentru așezarea împărăției sale. Lui îi place tare mult de aceia care urmează pe calea sa. Unul care se numește a fi creștin, dar merge în toate părțile și face tot ce poate spre a-i slăbi pe aceia care se străduiesc în munca Domnului, unul ca acesta e o urâciune înaintea Domnului.

³⁷„Om de nimica, înrăutătit, este cel ce umblă cu gură clevetitoare; cel ce clipește din ochii săi, cel ce vorbește cu piciorul și mâna, cel ce arată cu degetele sale rău în inimă; totdeauna unelteste și se înalță în vorbiri. Aceste șase lucruri urăște Domnul.”

sapte sunt lucrurile ce îi sunt urâciune: ochii mândri [o înfățișare îngâmfiată], limbă mincinoasă [o limbă care urzește minciuni despre alții], și mâini ce varsă sânge nevinovat, acela care urzește minciuni despre altul, batjocorindu-l, este un ucigaș [vezi Matei 5:22; 1 Ioan 3:15], inima ce uneltește gânduri rele [unul care meditează și își închipuie lucruri stricate despre frații săi], picioarele cele grabnice a face rău [urzitorul minciunilor] care aleargă repede de la unul la altul ca să năSCOcească [rele], martorul mincinos, care răsufală minciuni [unul care este chemat să mărturisească și în loc să spună adevărul spune minciuni], și cel ce seamănă desbinări între frați [și câți sunt de aceștia prin adunări, și numai din cauza celor spuse mai sus].—Proverbe 6:12-19.

³⁸Lucrurile acestea sunt o urâciune în ochii lui Iehova. El însuși ne spune aceasta. Deci acela sau aceea care se găsește pe sine în starea aceasta, își poate închipui cât de frumos și plăcut arată el înaintea Domnului. El se înșală pe sine crezând că e sluga Domnului. Iubirea pentru Domnul se dovedește în iubirea față de frați.

LEGEA DOMNULUI

Nu s-ar putea să vă oare ca creștinul să trăiească fără răspundere calea nepotrivită a altuia? Ce înseamnă a fi creștin? Creștinul nu numai că are dreptul la aceasta dar chiar dăruiește numai sub anumite condițiuni. În orice caz el trebuie să aibă în ochi că Domnul este calea proprie pentru această viață. Dacă trăiești cu deamănuntul cum trebuie să trăiești în așa un caz. Nimeni nu poate să scape de sine dela această regulă a Domnului. Dacă îți greșit ție fratele tău, mergi să vorbești cu el între tine și el singur, dacă nu poți să faci asta, mergi să vorbești cu el în prezența unuia sau doi, ca prin gura a doi sau trei martori să fie statornicit orice cuvânt. Și dacă nu va fi ascultat de dâșii, spune-l bisericii; iar dacă nu va fi ascultat nici de biserică, atunci fie ție ca păgânul și vameșul.”—Matei 18:16-17.

³⁹Acela care pretinde a fi creștin și se află cel mai mult timp pe calea strămtă, și cunoaște bine cuvântul Domnului, și ia o cale potrivnică asupra fratelui său și nu aceea arătată de Domnul, și care scandalizează pe fratele său prin învinuiri nedrepte, unul ca acesta nu poate fi nici onest nici sincer. În orice caz unuia ca acesta scopul său e prea îndrăznit că el dorește o împărțire între poporul și Domnul. Acela care caută să facă împărțire între poporul lui Dumnezeu sau să se opună împotriva lucrului pe care Domnul îl vrea să facă prin poporul său devine slugă și nu e sluga Domnului. Cu pu-

vire la aceștia Sf. Pavel arată că datoria creștinului trebuie să fie astfel: „Vă îndemn, fraților, să fiți cu luare aminte asupra celor care fac desbinări și sminteli împotriva învățaturii pe care ați învățat-o, și abateți-vă dela dâșii. Pentru că unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Isus Christos ci pântecelui lor însuși, și prin vorbire bună și cuvinte bine puse amăgesc inimile celor fără răutate.”—Romani 16:17, 18.

⁴¹Poporul lui Dumnezeu trebuie să țină la o altă. Nici un creștin adevărat n'ar dori ca el să fie un serv al diavolului, pricinuind înjosirea sau vătămarea fratelui său. Iar dacă o face, el este mișcat de motive egoiste și răutăcioase, și necuratul îl are ca o slugă cum se cade.

LUCRUL CEL MAI DE VALOARE

⁴²Cea mai de valoare însușire a creștinului este ca să crească iubirea. Și pentru ce? Pentru aceea pentru că Dumnezeu este iubire; Isus este chipul Tatălui, iar urmașii lui Christos trebuie să fie făcuți asemenea lui. Iubirea desăvârșită este înfățișarea deplină a neegoismului. Iubirea trebuie să izburnească dintr'o inimă curată și sfântă. Iubirea este de o însemnătate atât de mare încât Apostolul spune că fără de ea noi n'am făcut nimic.

⁴³Dacă vorbesc în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar iubire nu am, m'am făcut aramă sunătoare sau cimbălgomotos. Și dacă am profetie și știu tainele toate și tot înțeleșul lor adânc, și dacă am toată credința încât să strămut munți, iar iubire nu am, nimic nu sunt. Și dacă voi fi dat de mâncare săracilor toată avuția mea, și dacă voi fi dat corpul meu, ca să fie ars, iar iubire nu am, nimic nu folosește. Iubirea este îndelung răbdătoare, iubirea este plină de bunătăți [deoarece, dacă unul este neegoist e în stare să sufere îndelung]; iubirea nu rămânește [numai cel egoist rămânește lucrurile bune ale altuia]; nu este lăudăroasă [nu se îngâmfiă [numai cel egoist pretinde a fi mai pe sus în înțelepciune decât toți ceilalți]; nu este necuviincioasă [cel egoist este gata la orice, cel neegoist pune mare băgare de seamă să se poarte cuviincios față de toți]; nu caută ale sale [cel egoist nu se poate depărta de acest obicei]; nu învârtă la mânie [cel neegoist poate răbda lucrurile cari pe cel egoist îl mânie pe fiecare minută], nu pune în socoteală răul [cel egoist sade toată ziua și mintea lui e vesnic plină de gânduri rele asupra fratelui său. Cel mișcat de iubire vrea să uite știrile rele și nici nu se gândeste la ele]. Nu se bucură de nedreptate, se bucură însă împreună cu adevărul [numai cel egoist se bucură când vede căzând vre-o nedreptate asupra altuia. Cel neegoist se

bucură în biruința adevărului dreptății.”—1 Corinteni 13:1-6.

⁴⁰O inimă egoistă este aceea în care diavolul își găsește cuib și o întrebuintează în contra poporului lui Dumnezeu, iar prin aceasta ei devin slugile celui rău.

FRĂȚI FALȘI

Un frate fals este acela, care când e pus la încercare lipsește sau refuză s'arate fidelitate sau bunăcredință fratelui său. Asta se datorește egoismului. „Iubirea niciodată nu cade.” De aceea un frate neegoist va căuta cu credincioșie și cea mai strictă fidelitate de interesele fraților săi creștini.

⁴¹O parte din suferințele lui Christos au fost suferințele pe care el le-a avut din partea fraților falși. El era fiul lui Dumnezeu, un adevărat reprezentant al lui Dumnezeu. El a fost evreu. Fariseii, cărturarii și preoții încă erau evrei, iar prin întocmirile legii mozaice erau în legământ cu Dumnezeu, și deci pretindeau a-l reprezenta pe Dumnezeu. În aceasta ei erau frații lui Isus Christos. Ei erau falși față de el; ei l-au învinuit cu tot felul de crimă. Ei au inventat și spus tot felul de minciuni contra lui. Ei au fost întrebuintați de diavol ca să-l nimicească.

⁴²Sf. Pavel spune că el adesea ori a fost în pericol de frați falși. (2 Corinteni 11:26) Fiecare creștin adevărat se poate aștepta la astfel de frați, adică la unii care pretind a fi frați însă cu timpul se dovedesc a fi falși față de el. Prin profetul său Dumnezeu a spus-o și așa: „Frații voștri, care vă urăsc, și vă leapădă pentru numele meu, au zis: mărească-se Iehova! Dară el se va arăta spre bucuria voastră, și acela se vor rușina.” (Isaia 66:5) Tot acelaș lucru l-a spus și Apostolul Petru: „Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare, sau cum vi s'ar întâmpla ceva străin.”—1 Petru 4:12.

⁴³Aci Apostolul ne spune să nu ne mirăm când în biserică să ridică acestea probe fiind printre aceia care se numesc frați. Ci dacă inima noastră stă bine înaintea Domnului, este cu totul loială, și noi facem totul ce stă în puterea noastră să servim pe Domnul și să-i aducem onoare numelui său, și suferind din cauza aceasta, fie dela lume sau dela frați, n'are să ne pară rău ci să ne bucurăm.” „Ci intru cât sunteți părtași la suferințele lui Christos, bucurați-vă, ca și la descoperirea măririi lui să vă bucurați veselindu-vă.” Și asta este în toată armonia cu ceea ce a spus Pavel că este privilegiul nostru nu numai să credem în Domnul Isus Christos, ci și să suferim cu Christos.

⁴⁴Asta e calea făcută de Dumnezeu pentru creștini. Asta e bătălia creștinului. Creștinul să se bucure și să fie vesel, pentru că Dumnezeu îi este scutul și tărâta lui. Și dacă

el rămâne în Domnul Isus și cu credință deplină și loialitate se supune poruncilor sale, el va câștiga biruința.

BIRUITORII

⁵⁰Cum am putea noi fi biruitori? Domnul răspunde: „Cu toată sîrguința păzește inima ta, căci din ea sunt ieșirile vieții.” „Ieșirile” acestea aci înseamnă chestiuni cari ni se prezintă spre hotărîre; iar chestiunile de hotărît pentru creștini sunt viață vecinică sau moarte vecinică. Iar ceea ce este de neapărată trebuință pentru a ajunge la viață vecinică este o inimă curată. De aceea Scriptura zice: „Cel mai de grijit lucru dintre toate altele, este inima.” Trebuie să păzim ca nu cumva vre o rădăcină de amărăciune să ne între în inimă sau să încolțască acolo. „Căci ochii lui Iehova văd peste tot pământul, ca să se arate tare către aceia cari sunt cu inima întreagă către dânsul.”—2 Cronica 16:9.

⁵¹O inimă curată înseamnă o inimă care este plină cu iubire. Înseamnă o inimă neegoistă. Din fericire o inimă ca asta va fi plină de bucurie. Acela care a intrat în bucuria Domnului și rămâne în ea, este acela care intră cu bucurie în serviciul Domnului și vestește vestea împărăției sale prin toate loacele ce Domnul i-le pune la îndemână. De aceea singura cale la biruință este păstrarea unei inimi curate, a fi totdeauna ocupat în serviciul Regelui, a privi drept în față toate lucrurile lui Dumnezeu, și a căuta să ne încredințăm în sarcinile noastre față de interesele lui Dumnezeu și să fie puterea care ne mișcă să mergem la noi înșine, și în chip neogorjit să cheltuim și să ne cheltuim în serviciul Domnului și a poporului său.

BIRUINȚA ȘI RĂSPLATA

⁵²Pentru că Isus a făcut cu toată inima voia Tatălui de aceea a câștigat biruința. Dacă voim să fim soți cu el în mărirea sa noi trebuie să facem la fel. A ajunge la asta noi trebuie să mergem pe drumul pe care el a umblat Isus a câștigat biruința prin suferințe. Urmașii săi trebuie să facă tot așa. Despre el este scris: „Deși fiu fiind, învăță ascultare din cele ce pătimi; și desăvârșit fiind se făcî tuturor care ascultă de dânsul pricinuitor de mântuire vecinică, numit fiind de Dumnezeu așhireu după rânduiala lui Melchisedec.”—Evrei 5:8-10.

⁵³Desăvârșirea despre care vorbește aici Apostolul, nu înseamnă o desăvârșire de caracter. Nici desăvârșire de trup nu poate însemna, pentru că Isus era prin naștere un desăvârșit, iar suferința nu l-a făcut pe el desăvârșit ca organism. Desăvârșirea despre care se vorbește aici înseamnă în mod clar

desăvârșire în supunere, dovedind absolută loialtate lui Dumnezeu în împrejurări de cele mai grele. Cu altă cuvinte a fost o supunere umiltoare la voia lui Dumnezeu până la cea mai rușionasă moarte de cruce. Iată ce spune Sf. Pavel: „S'a smerit pe sine ascultător fiind până la moarte, moarte însă de cruce. De aceea și Dumnezeu l-a înălțat foarte sus.”—Filipeni 2:8, 9.

54 Fiindcă asta a fost așa, Apostolul zice către creștini: „Deci smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la timp cuvenit.” (1 Petru 5:6) „Iar ceea ce biruieste lumea, este credința voastră”, ne spune Sf. Ioan. Pentru aceea creștinul are să creadă că suferințele sale ca un următor a lui Christos sunt numai decât de folos; iar aceste suferințe nu-s numai de o zi două, ci în fiecare zi trebuie să caute să sufere pentru Domnul până va ajunge în asemănarea lui.

55 Oamenii cu minte naturală doresc ca să fie cinșiți de oameni. Câteodată careva în biserică sau în adunare nu prinesc cinstea care crede că i-se cuvine, din aceasta cauza se supără rău. Asta o pune la cale tot unul dintr'insul.

56 Creștinul cel adevărat socotește cinstea oamenilor de mic preț. Lui nu-i pasă să-l cinșească oamenii, îl cinșesc sau nu. El nu se îngrijoră cum ar face să-i placă Domnul. El își dă seama că cinstea și lauda lui la cer se va întâmpla numai dacă tot suferi cu Domnul până la moarte. O avea și Pavel în gând, când a scris: „Nu încurajă să și afluți suferințele noastre, desăvârșirea noastră este peste măsură spre a vă doborâți în vecinică de mărire. Bănuțăm noi să ne acceptăm privirea la cele ce sunt văzute, dar cele ce nu sunt văzute. Căci cele văzute sunt trecătoare, iar cele nevăzute veșnice.”—2 Corinteni 4:17, 18.

57 Încercările și probele prin care suntem sîrșiți să trecem acum pot să fie foarte înfocate și arzătoare. Greutățile poate ni se vor părea grele de tot, și suferințele mari. Dar creștinul nu trebuie să uite asta, că el luptă împreună cu Isus, că el luptă pe care a luptat-o Isus, că el luptă în pași lui, că năcazurile acestea sunt în luptă cu cauza că e creștin nu sunt decât lucruri ușoare, dacă le asemănăm cu glorie ce ne este pusă înainte. Iar mângăierea noastră și îmbărbătarea de a suferi până la capăt vine și de acolo, că știm că toate acestea nu vor dura, decât un timp foarte scurt. După aceea vor urma desfășurările de bucurie, fericire și mărire împreună cu Domnul. Înviătura ce o vom avea în această este că suferințele acestea sunt numai un timp, și cum sărăm o mare.

ste și o binecuvântare care nu se va sfârșii niciodată. Dacă el rabdă cu credință până la sfârșit el va ieși biruitor, iar acestora Isus le-a zis: „Biruitorului îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, fiindcă și eu am biruit, și am șezut cu Tatăl meu pe tronul său.”—Apocalips 3:21.

INTREBĂRI BEREANE

Care text din Biblie arată însemnătatea privilegiilor unui creștin? Ce este un creștin? § 1, 2.

Care este calea unui creștin? Este aceasta ușoară? § 3. Cine formează „seminția femeiei”? Cine este „femeea”? § 4.

Are și Satan „seminție”? Cum amăgește Satan? § 5, 6. De ce natură au fost cele trei ispite ale lui Isus? § 7-12.

Nereușindu-i piin acestea, ce metode a mai întrebuitat Satan după aceea? § 13-14.

Au să fie și urmașii lui Isus ispiți în felul acesta? § 15-16.

Cine a căzut prin ispitele adversarului? § 17. Ce trebuie să biruiască creștinul ca să fie plăcut Domnului? § 18-21.

Dacă unul se împotrivese la toate aceste trei ispite, ce metode mai are Satan pentru el? § 22.

Dacă Satana reușește să-l biruiască pe creștin prin ispită, mai suferă persoana biruită dela Satana? Pentru ce este asta astfel? § 23-24.

Care este linia ce desparte pe creștinul credincios de acela care nu este credincios Domnului? § 25.

Este bătaia aceasta numai inchipuită? Ce dovadă avem că nu e așa? § 26.

Dacă un creștin este bărfit și batjocurit, este asta un semn că el a fost părăsit de Domnul? § 27.

Când ajung slugile Domnului ținte de atac ale diavolului? § 28.

Cine sunt slugile lui Satan pentru atacurile sale asupra poporului lui Dumnezeu? § 29.

Unde ne conduce neloialtatea? Unde conduce ascultarea? § 30.

Ce se cere pentru ca unul să-și dovedească loialtatea față de Dumnezeu? Cum poate careva arăta că legea lui Dumnezeu nu este bună? § 31-35.

Care sunt cele șapte lucruri pe cari Dumnezeu le urește? § 36-39.

Care este legea lui Dumnezeu contra făcătorilor rele? Trebuie ca creștinii adevărați să vină la oală? § 39-41.

Ce trebuie să înțelegem noi prin „lucrul cel mai de valoare”? § 42-44.

Care este un frate fals? Cine au fost frații falși a lui Isus? Cine sunt frații noștri falși? § 45-47.

Trebuie ca să ne mire încercările înfecate ce vin asupra noastră? § 48-49.

De ce lucru avem noi neapărată nevoie ca să putem păstra legătura de inimă cu Domnul? § 50-51.

Dacă vrem să fim părtași măririi Domnului, ce ar însemna asta? Cum a fost desăvârșit Isus? Cum suntem desăvârșiți noi? § 52-54.

Ce dorește omul natural? Ce dorește creștinul? § 55-56.

Cum sărăm o mare în lupta asta? § 57.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE MĂRTURISIRE

TEXTUL PENTRU 3 DECEMBRIE

„Și va înălța steag națiunilor.”—Isaia 11:12.

STEAGUL este semnul eliberării. Textul de mai sus ne arată că atunci când locuitorii pământului se vor găsi în năcaz și mari încurcături, și când furtunile nenorociei vor bate puternic asupra lor, ei vor plânge și vor striga după scăpare către Domnul, iar Domnul va așeza un steag popoarelor. Acest steag sau semn de eliberare este vestea lui Christos, vestea cea bună despre împărăția care va elibera și binecuvânta omenirea. Este vestea cea bună pentru care popoarele pământului au plâns și i-au tot așteptat îndeplinirea de când îngerii au cântat în cor nașterea copilului din Betleem.

Fericit este acela care aude vestea aceasta acum; și de trei ori fericit este acela care auzindu-o o dă mai departe altora. El este fericit în inima sa; el este o fericire și o binecuvântare și o mângăere pentru acei cari plâng; și el este o cinste și o mărire pentru Domnul, pe care el are privilegiul să-l reprezinte. Asta este vestea Domnului. Pentru răspândirea ei el întrebuintează mijloace umane, întocmai cum a făcut și în trecut.

Națiunile lumii intră în cea mai întunecoasă noapte. Satan a luat de seamă că timpul e scurt, și el știe că dușmanul său de moarte e Christos. El știe că are să-și conștientizeze acum atacurile numai asupra membrilor lui Christos încă pe pământ. Christos, care este personificarea luminii și a adevărului, îl silențește pe dușman către părete, și când va vesti lumii complectă biruință adevărului. El acum ridică steagul adevărului pentru binele poporului pe pământ și dorește dreptate, ca ei să fie conduși și să-și găsească potecile întunecului pe largile căi ale adevărului și luminii. Urmașii credincioși pe pământ sunt solii lui Christos. Ei au privilegiul să deie vestea de pace și împăcare lumii. Fericită parte au ei. Înălțați lumina asta, voi soli ai luminii! Mărirea Domnului strălucește asupra voastră.

TEXTUL PENTRU 10 DECEMBRIE

„Toate popoarele îl vor ferici.”—Psalm 72:17.

CÂND furtunile urei omenesti și-au epuizat puterea, când focul amărăciunii și nelegiuirii se vor fi stins; când Satan va fi înălțat ca să nu mai poată seduce națiunile, atunci popoarele își vor întoarce mintea și inima în spre Domnul. Împărăția lui Christos va aduce popoarelor pace; iar credincioșii din vechime, cari vor fi stăpânitorii peste tot pământul, vor întoarce mintea poporului în spre dreptate. Domnul va judeca atunci pe cei blânzi și umiliți. Prin judecata lui ei vor învăța dreptatea. Fiecare faptă bună va fi atunci răsplătită cu favor și binecuvântarea sa; dreptatea va înflori.

În ziua aceea popoarele vor veni dela răsărit și apus și vor asculta cuvintele grațioase care vor cădea de pe buzele reprezentanților lui Christos. Se vor destupa urechile celor surzi, se vor deschide ochii celor orbi, și pământul va fi umplut de cunoștința și mărirea Domnului. În împărăția cea fericită nu se va lăsa niciun lucru ce ar putea să aducă vre-o vătămare cuiva. Profiterii, politicianii fără cunoștință și predicatorii mincinoși, vor fi un lucru uitat. Egoismul și frica vor fi șterse, iar în inimile poporului își va afla loc iubirea și bucuria.

Răscumpărării Domnului, care dorm de multă vreme în țărâna pământului, se vor întoarce din pământul neamicului și vor veni cu cântece de bucurie și laudă pe buzele lor la Christos. Oamenii bătrâni vor întineri, iar frumusețea și bucuria va acoperi toate fețele. Ca și picăturile gentile de ploaie ce cad asupra ierbei, cauzându-o să parfumeze văzduhul, așa binecuvântările lui Christos se vor pogori asupra poporului. Lauda sa va fi cântată în milioane de coruri peste tot pământul și toate națiunile îl vor numi fericit. Asta e glorioasa împărăție despre care biserică este îngăduită acum s'o vestească popoarelor. Acei care își îndeplinesc sarcina acestui privilegiu vor fi invitați în curând să intre în mărirea acelei împărății.

Watch Tower, 1 Noembrie 1922

TEXTUL PENTRU 17 DECEMBRIE

„Căci plin va fi pământul de cunoașterea mărimii doamnei.”—Habakuk 2:14.

POPoarele pământului se găsesc în întunecime și necunoștință terribilă despre Dumnezeu. Aceasta ignoranță este datorată puterilor de întunecime ale lui Satan, și urmărilor nefericite ale păcatului. Grosimea acestei ignoranțe este zugrăvită de profet, astfel: „Căci iacă, întunecul acoperă pământul, și un nor des pe popoare.” (Isaia 60:2) În ce privește cunoștința despre Dumnezeu, pământul ar putea fi asemănat cu un deșert pustiu și uscat, cu câte un arborel ocazional reprezentând pe aceia care stau în armonie cu Dumnezeu.

La timpul convenit al lui Dumnezeu starea aceasta se va schimba. Atunci, treptat, mărirea lui Dumnezeu va umplea tot pământul. Tot treptat deșertăciunile lumesti vor dispărea, și totdeasemenea vor dispărea pustietățile pământului, iar cunoștința mării Domnului le va acoperi după cum apele acopăr fundul mării. Marea are în unele locuri o adâncime de câțiva kilometri. De pe bordul unui vas mare care călătorește maiestros pe deasupra valurilor, unul se uită la nețărmiturile apelor Océanului, neînștate să le măsoare sau să aprecieze mărima și adâncimea lor. Tot așa și în timpul popoarele pământului vor privi la nețărmiturile mării și mărima și adâncimea ei.

splendoarei Domnului, cu neputință să le măsoare înălțimea și adâncimea. Atunci ei vor fi fericiți în adevăr. Și pentru ce vor fi ei fericiți? Isus răspunde: „Aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pe tine singurul și adevăratul Dumnezeu și pe Isus Christos care l-ai trimis.” (Ioan 17:3) Popoarele pământului vor înțelege că toate durerile și suferințele lor, sau datorit păcatului, și că în iubirea sa Dumnezeu a pregătit răscumpărarea și eliberarea lor, prin meritul iubirii sale Fiului. Ei își vor da seama că calea care conduce la viață este supunerea; și pe măsură ce ei vor primi o cunoștință despre mărirea Domnului, vor înțelege cum să se supună și să-l mărească.

Satan face acum o desperată și ultimă încercare să-l facă de nimică pe Domnul în ochii oamenilor, mai ales a acelor a căror interese sunt cu el. De astă dată însă nu-i va reuși. Adevărul a venit ca să rămâie aici. Adevărul va triumfa acum. Este fericitul privilegiul acelor care urmează acum pe Isus să vestească popoarelor această nouă bună veste. Este porunca Domnului ca urmașii săi să fie diligenți să puie vestea aceasta în urechile tuturor. Ei sunt un popor deosebit pe mântuirea căruia Domnul a dat cauza sa de a duce această veste tuturor acelor cari au urechi de auzit și doresc lumină în loc de întunec, și adevăr în loc de eroare.

TEXTUL PENTRU 24 DECEMBRIE

„Dreapta și adevărate sunt căile Tale, împărate al tuturor.”—Apocalips 15:3.

DATA de mai sus, cu ocazia născutului Mântuitorului, milioane de oameni din întreg pământul vor cânta cântecul de laudă al Domnului. Aproape toate aceste milioane au nici o cunoștință și nu pot prezenta gloria născutului lui Isus. Numai adevărații consacrații pot vedea, nu numai valoarea născutului lui Isus și puterea de răscumpărare a marelui său sacrificiu, dar și aceea că el și-a însușit deja dreapta putere ca Împărat al națiunilor.

Satana se răhoeste desperat cu rămășița seminției făgăduinței ce se află încă pe pământ. El își adună toate forțele pentru nimicirea acestei seminții; și aceștia, deși pașii ni la număr, nu se descurajează și nici nu se tem. Ei știu bine că lupta asta e a lui Dumnezeu Atotputernicul, care va triumfa și va mătura de pe pământ forțele întunericului. Ei observă nu numai lucrurile minunate ale Domnului pe care le pregătește pentru ziua sa cea mare, ci prin credința lor ei privesc înaintea lucrul isprăvit al împărăției lui Mesia, în ce privește răscumpărarea și restaurarea omului.

Privind pe Regele mării în marș, marea spre biruință și eliberarea omenirii suferințele ei nu pot să nu cânte cântecul de laudă

Fiecare din ei posedă o Harfă a lui Dumnezeu, care, spusă în alte cuvinte, înseamnă că au în stăpânirea lor o cunoștință a marilor și armonioaselor adevăruri divine. Ei observă că lucrurile făcute de Moise ca slujitorul lui Dumnezeu, au fost numai o umbră a lucrurilor mai mari ce vor urma, pe care le văd acum înfăptuindu-se în realitate. Pătrunși până în adâncurile sufletului lor, ei își înalță harfele și-i ating coardele cu devoțiunea iubirii lor; și fiecare harfă produce cea mai dulce muzică ce a auzit vreodată urechea omenilor. Asociindu-se, ei își înalță vocea în cântări, și cu bucurie din inimă într-o unire corală, ei cântă cântecul de mântuire și eliberare al omenirii. Ei singuri sunt pe întreg pământul care fac aceasta. Ei singuri sunt o clasă de oameni pe pământ cu adevărat fericiți. Plini de bucurie ei cântă mărirea regelui, zicând: „Mari și minunate sunt lucrurile tale. Doamne Dumnezeule Atotputernic: dreptete și adevărate sunt căile tale, împărate al neamurilor.”—Apocalips 15:3.

Ce fericită grupă de oameni este poporul lui Dumnezeu! Ingerii în cer vestiră născutului și nașterea Domnului mării. Membrele picioare a lui Christos sunt privilegiate să vestească prezenta Regelui mării și mărirea națiunii lui Dumnezeu. Toți creștinii trebuie să fie extrem de fericiți la acest

TEXTUL PENTRU 31 DECEMBRIE

„Toată suflarea să laude pe Domnul.”—Psalm 150:1

ÎN CURSUL anului noi am studiat multe texte despre Împărăție. Pare convenit că la sfârșitul anului să trecem dinaintea minții noastre lucrarea isprăvită a acelei împărății. Prin credință noi putem vedea unele din rezultatele fericite ale unei mileniale a lui Christos. În plăcere față de cei care îl iubesc și caută, unele din aceste lucruri Domnul le-a descoperit în vântul său, și e privilegiul nostru de a crede aceste și a ne baza pe ele.

Urcându-ne la observatorul credinței folosindu-ne de ochiul credinței, și privind înspre timpul acela, noi observăm o stare de tot fericită, când păcatul a încetat de a strica gloria unui pământ desăvârșit. Prin un Paradis restaurat care servește omului ca casă. Intreaga creere a Pământului se află sub stăpânirea și făcut acum desăvârșit. Toți arborii împreună, bat în pămi de bucurie. Câmpurile sunt verzi, coracii și tot felul de arbori se mișcă răsucindu-se, făcând o melodie care umple văzduhul; iar florile în miliarde de feluri și culori umplu aerul cu parfumul dulce al iertării lor. Sănătatea, fericirea și frumusețea acoperă toate detalele; bucurie și veselie umple fiecare inimă, iar omul este restaurat la chipul

Dumnezeu. Creatura desăvârșită se poartă acum într'un chip demn de mărirea unui Creator perfect în înțelepciune, perfect în putere, perfect în dreptate și perfect în iubire.

Reprezentanții lui Christos pe pământ își sfârșesc acum ca iubirei, și sunt acum schimbați în ființe spirituale și înălțați la servituri mai înalte, sub conducerea Domnului. Este un cer nou și un pământ nou, o legătură desăvârșită există între ele. Toți îngerii sunt desăvârșiți armonie cu Dumnezeu. Fiecare la locul său se află după gradele respectivelor, cherubimii și serafimii, cu toate ostirile cerești.

Deasupra tuturor îl vedem pe Isus Christos, cel mai frumos dintre zecile de mii și cu totul plăcut. El este marele Răscumpărător și eliberator al omenirii. Privind înapoi peste lucrul său, pe care el îl îndeplinise după voia Tatălui său, el vede durerile sufletului său și acum este mulțumit de rezultat. El trage lângă sine pe frumoasa și glorioasă lui Mireasă. Ei ocupă Palatul Regelui, iar amicile miresei sunt toate îmbrăcate în haine potrivite și-i servesc. Ca și totul în toate, totul este în armonie cu Dumnezeu, care a plănuit întru sine această lucrare. Fetele sunt înțelepte și se apropie cu zimbetul în gură la lauda lui Dumnezeu în cer, care

s'aude și pe pământ, și la care se asociază milioanele de oameni restaurați, toți frumoși și glorioși în chipul lui Dumnezeu. Un cântec de laudă lui Dumnezeu și Christosului său răsună în întreg Universul. Toate inimile sunt pline de bucurie de acest triumf al marelui Răscumpărător.

Numai Satan stă asvârlit la pământ ca un bălegar. Disprețul tuturor se îndreaptă asupra lui. El nu e acum decât o mortăciune fără viață fiindcă marele Christos îl despoiază de ea. Trupurile neînsuflețite ale soților lui sunt asvârlite în aceeaș groapă de veșnică perzare, în care se află acum Satana, adevărată și veșnică moarte.

Dulci au fost binecuvântările Domnului în decursul anului care tocmai s'a încheiat. El care consacrat ar trebui să consacre, stând aceste binecuvântări, și acum le în minte să-și întrebuinteze puține de gândire spre a împărtăși acele binecuvântări și altora. Aceste sunt în stare de lume bucurie, și prin ochii credinței putem privi timpul când din fiecare inimă va izbucni cântecul de mulțumire lui Domnului.

Watch Tower, 15 Novembrie 1924

VOLUMUL III. — CAPITOLUL VIII. RESTABILIREA LUI ISRAEL

(CONTINUARE DIN P. 11)

NICI un dar deosebit nu vor primi jidovii în cunoștința necredincioși în timpul sosirii lui Mesia; căci „aceia nu e jidov care e jidov numai pe dinafară” [prin legături familiare și credință pe dinafară]. Jidovii pe cari Dumnezeu îi recunoaște ca fiii ai lui Abram sunt aceia, cari țin cu tărie la credința lui Abraam și se încred în făgăduințele lui Dumnezeu.

ANGLO-ISRAELITENII

Și aici trebuie să ne arătăm abaterea noastră de la aceia, cari susțin că anglo-saxonii sunt fiii lui Israel făgăduințelor Scripturale. Arătat pe scurt unii susțin, că anglo-saxonii și alții ar fi urmașii celor zece seminții ale lui Israel, cari adeseori sunt amintite ca „cele zece seminții pierdute.” Căci după prinsoarea din Babilon [a celor douăsprezece seminții] după cum susțin ei, cele zece seminții nu s'au mai întors nicicând în țara Canaan ca „israil”, ci ca seminții și ca singuratici ar fi fost împrăștiați între diferite popoare. Aceia a căror părere noi n'o recunoaștem, susțin, că ei au putut urmări emigrarea [mergerea semințiilor acestora în Britania-mare] și că mărirea și înrăurirea popoarelor din Anglia și limbă engleză se atribuie împrejură-

și se țin de israil și că moștenesc drepturile date lui.

În această răspundere, că ce se va ca- do vada cu privire la aceea că ei sunt din „semințiile pierdute”, nici pe departe nu poate fi o dovadă. Totuș dacă am fi siliți a recunoaște totul ce susțin ei, atunci n'ar motiva aceea că mărirea și înrăurirea rasei anglo-sax, ar deriva de acolo, că în urma originii naturale ar fi israiliteni, și cu atât mai puțin aceea că sunt „pierduți.” Mărirea lor se atribuie libertății și inteligenței lor, cari din contră nu se ating de aceea, că ei au fost pierduți, nici că trușele sunt născuți israiliteni, ci din învățăturile lui Christos [de lumina, că unii dintre ei se par a fi seminția spirituală a lui Abraam.

Faptul, că cele zece seminții s'au rătăcit de cele două, nu servește spre lauda lor, ci din contră, e un semn că ei au fost aplicați a disprețului făgăduințele lui Dumnezeu. E un semn de necredință; căci ei au știut foarte bine, că Dumnezeu a profetizat că dătătorul legii, Mântuitorul, Eliberatorul, Impăratul și prin care vor avea a se îndeplini făgăduințele, va veni din Iuda. Seminția lui Beniamin a fost deci singura seminție, care pe lângă-

ca iuda în timpul răzvrătirii a dovedit credința în făgăduințele lui Dumnezeu. Pe timpul reîntoarcerii din prisoărea Babilonului, cei mai mulți, însă nu toți cari s'au reîntors, au fost din semințiile lui Iuda și a lui Beniamin. Intre ei au fost unii din toate semințiile cari iubiau pe Christos și îl căutau prin pocăință și cari se încredeau încă în făgăduințele sate. Mulțimea cea mare însă, atât din cele zece seminții cât și din acestea două, nu s'a folosit de pillejul a se reîntoarce în țara făgăduintă, ci a rămas în Babilon și în alte țări; și mulți au căzut în idolatrie și și-au pierdut stima față de făgăduințele lui Dumnezeu.

Trebue să ne cugetăm, că numai puțini dintre cei ce s'au reîntors în țara lor sub conducerea lui Ezra și a lui Nehemia au fost de adevărat credincioși; mulțimea cea mare însă se demult în Babilon. Astfel mica grupă credincioși de cincizeci mii (50.000) nu au fost decât o mică parte din toți izraelitenii cari au rămas în țara făgăduinții au arătat că nu au fost încă în tărâie la credința lui Abraam. Urmasii mai buni, cernuți din toate semințiile lui israel, [cu toate că mulți au fost rămași în țara făgăduinții și preponderanță au avut ei în țara lui Iuda] cari reprezentau pe Dumnezeu pe sine însuși și împărăția.

Domnul nostru s'a referit la ei ca la israel și ca la o parte din israel, sau ca la jidovi. El nu vorbește despre aceia cari au tinut încredință precum și loialtă ca deosebit pierdute de casa lui israel, deoarece se depărtat foarte de adevăr, au rămas în grupurile păstorilor mincinosi, cari au rămas în cărările lor și nu precum au rămas în credința lui Dumnezeu. El zice: „Nu vand trimis decăzute și pierdute de casa lui israel.“ Asupra lui israel au fost restrânse prin urmare în Ierusalim Salé în contelegerii cu cele euseice. Aceasta arată, că la timpul său jidovii au fost singurii reprezentanți recunoscuți ai „casei lui israel“, precum mărturisesc cuvintele următoare ale Domnului nostru și ale Apostolilor Săi: „Intregul israel“, „cele douăsprezece seminții ale noastre, după căstăruiță noapte și zi.“ (Fapte 26:7) și „cum aduce aminte că Domnul nostru în legătură cu aceste cuvinte, că serviciul său este numai pe țru israel, a oprit pe veniciei sale a merge la alți oameni afară de jidovii din Palestina.—Matei 10:5, 6; 15:24.

Observă și aceea, că apostolii foloseau cuvântul israel [nu jidov] când vorbeau despre cei ce locuiau în Palestina (Fapte 2:22; 3:12; 13:35; 13:16; 21:28), și după cum cuvintele lui Ierusalim, cu privire la restul israelului, le aplicau asupra puținilor cari au primit evangheliul (Romani 9:4, 27, 29, 31-33; 10:1-4; 11:1, 7-11; 15:25, 28, 31), și despre toți ceilalți vorbese

despre decăzuți și orbiți. Așa dară, chiar și când s'ar putea dovedi, că popoarele anglo-saxone ar fi o parte a celor „zece seminții pierdute“, totuși vedem lămurit, că sub legământul acesta, n'ar putea primi nici un dar; căci ei au părăsit legământul israelitean și au devenit idolatri, necredincioși și în mod practic păgâni. Afară de aceea, precum a aminti: (Volumul 2 Cap. 7), toți cari au fost priviți ca **seminția naturală** a lui Abraam și au respins și osândit creștinismul, dela moartea lui Christos până la anul 373, au fost alungați dela orice dar. După socoara cronologică atunci a sosit timpul aplicării de nou a darului dumnezeesc și începutul întoarcerii lor dela orbire. Prin urmare înaintarea anglo-saxonilor în decursul sutelor de ani trecuți nici decum n'a putut fi privită ca darul **revenit** al lui israel. Aceia, cărora li s'a luat darul pentru osândirea bisericii, sunt aceia la cari se va întoarce darul din nou. Atunci, precum și de atunci încoace, israelul a fost înfățișat într-una prin „jidovi“ (Romani 2:9, 10), și jidovul este acela care, acum ca **seminție naturală** a lui „Abraam“, va fi reavus la dar. Acesta înseamnă, că **seminția** spirituală [ca **seminția** ce s'a ales în decursul veacului creștinesc—un rest a israelului jidovi și ceilalți adunați din țările] ar fi uneltele lui Dumnezeu pentru buncuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ.

Darul viitor nu-l va primi numai israel. Toți acei ce cred în făgăduințele legământului, lui pot fi părtași ai darului ce va reveni, împreună cu **seminția naturală**, întocmai ca biserica jidov care în decursul veacului creștinesc a primit pe Christos și care a putut fi ales pentru toate binecuvântările și privilegiile cari au fost oferite în decursul acestui veac. Precum la început numai un mic număr a crezut în darurile creștinești, astfel, afară de jidovi, numai o mică parte a omenirii va fi pregătită pentru legă și condițiunile cele noi ale Mileniului supărmuirea dreaptă a Domnului și a bisericii sale preamărite; și prin urmare la început vor fi binecuvântați numai puținii țara jidovi.

Jidovul, care demult era obicinuit a strădui spre a lucra și a se încrede în lege pentru ași asigura binecuvântarea dumnezească, **ajunse la cădere** în ce privește primtrăsătură a întocmirii timpului de mântuire creștinesc—ertarea păcatelor fără fapte tăturora cari cred în fapta desăvârșităa lui Christos și în preaîndestulirea jertfei pentru păcat. Insa cinstirea legilor din partea jidovului la zorile Mileniului va fi spre fosu său, și nimenea nu va fi mai bine pregătit pentru recerintele și legile veacului aelua decă el, după ce orbirea sa cu privire la Christos și la prețul jertfei sale pentru pă-

at va fi trecut; căci după credința în Christos sunt de lipsă lepte, cu toate că înainte de aceea nu sunt primite. Și jidovul înțelegând iubirea și darul lui Dumnezeu în Christos nu va înclina, ca mulți alții din ziua de azi, spre a pierde din vedere dreptatea lui Dumnezeu. Alții, dimpotrivă, un anumit timp vor fi contra orânduplei împărăției în care judecata e linia și dreptatea e câmpăna și nu vor fi aplicați a o recunoște.

Precum a fost orbit jidovul prin o părere greșită cu privire la lege, care prin învățătură minciroasă a fost făcută fără înțeles, astfel acum, mulți păgâni vor fi decați în a pricepe condițiunile darului decursul Mileniului, de oarece învățatură darului de proertarea păcatelor le-a fost înfățișată greșit, prin învățătorii mincinoși aceste zile. Acum despoacă evangheliarului lui Dumnezeu prin dovezile lor [falsificate]—, tăgăduind chiar că care i-a **încumpărat** 2 Petru care ea ar fi dat un **preț de răs**

glijență, și adesea scri treburile să când mă alăturăm la tânăurea, că noi acum nu mai avem templu, precum înalt, altar și jertfă. În ziua proștăgătorii acestei zile se prevedea sărbătoare, împreună cu alți jidovi, cu un cocoș, și torcea cocoșul viu de trei ori în jurul capului său repetând anumite rugăciuni, iar în acel timp repeta cuvintele: „Acesta să fie locul meu, acesta să fie prețul meu de răscumpărare, acesta să fie ispășitorul meu”, și searea aceasta să moară și eu să ajung o viață fericită.“ Apoi își așeza mâinile pe el precum se obicinuia a se așeza mâinile pe jertfă și îndată după aceea era predat spre a fi tăiat. Acesta **singurul sânge** ce curge acum în Izraill. Sângele taurilor și al țapilor nu mai curge lângă altarul de metal.

„Tatăl meu își dădea cea mai mare osteneală spre a afla un cocoș alb, și înconjura cu totul unul roșu; și când îl întrebai, pentru ce purcede astfel, îmi zise că un cocoș roșu deja încărcat de păcate, deoarece păcatul

CUPRINSUL TORNULUI DE VEGHERE PE ANUL 1924

IANUARIE

O privire asupra anului 1924	3
Regele	4
Adunarea sfinților	4
Mai multe rugăciuni	6
Florile din Eden	8
Textele pentru adunările de rugăciune	9
Ne amuzăm și de lumea	11
Biserica și eter	11
Viziunea lui Dumnezeu	12
Si jacob și mulți alții	13
Ispravă și cârmărire	14
Măncarea și băutura sfinților	15
Casa părinților și prietenii	16
Înălțimea veșnică	16

FEBRUARIE

Înălțimea veșnică	17
Înălțimea veșnică pentru neam	18
Înălțimea veșnică	19
Înălțimea veșnică față de Israel	20
Înălțimea veșnică	20
Înălțimea veșnică	21
Înălțimea veșnică	21
Înălțimea veșnică	22
Înălțimea veșnică	22
Înălțimea veșnică	23
Înălțimea veșnică	23
Înălțimea veșnică	24
Înălțimea veșnică	24
Înălțimea veșnică	25
Înălțimea veșnică	25

MAIU

Puterea creștinului	67
Credința	67
Loyalitatea	67
Adversarii	68
Incursajorii	70
Rugăciune	70
Acțiunea	71
Bucuria este puterea	72
Bucuria și curajul	74
Înălțirea ideală	74
Marea problemă	75
Privilegiul lui Dumnezeu	75
Privilegiile creștinului	75
Campația Adevărului	75
Textele pentru adunări	75

IUNI

Lupta pentru credință	83
Definiția credinței	84
Viata prin credință	84
Dreptate prin credință	86
Examinarea de sine	89
Credința creștină	89
Textele pentru adunări	92
Răstignirea	92
O scrisoare de la Dumnezeu	92
Fără de Dumnezeu	93
Studiul lui Dumnezeu III	93
Harul lui Dumnezeu	93
Sfârșitul anului și alte nu e închiderea	94
Întrebări	82
Darurile lui Dumnezeu	99
Darurile lui Dumnezeu	100
Fructele spiritului sfânt	101
Blandea și credința	102
Subierea piatra de sus a caracterului	104
Textele pentru adunările de rugăciune	105
Cartea lui Dumnezeu III (continuare)	109
Înălțimea veșnică în mare	110
Înălțimea veșnică a lui Israel: un simbol	110
Înălțimea veșnică: derul creștin	110

AUGUST

Înălțimea veșnică	115
Înălțimea veșnică	115
Înălțimea veșnică	116
Înălțimea veșnică	117
Înălțimea veșnică	113
Înălțimea veșnică	119
Înălțimea veșnică	119
Înălțimea veșnică	120
Înălțimea veșnică	121
Înălțimea veșnică	122
Înălțimea veșnică	123
Înălțimea veșnică	125
Înălțimea veșnică	127

SEPTEMBRIE

Darurile noastre prezente	127
Viziunea	127
Amintirea și înălțarea victoriei lui Dumnezeu	127
Textele pentru adunările de rugăciune	127
Creștinismul nou	127
Cartile de cântări	127
Brașari noi	127

OCTOMBRIE

Credința și fapte	127
Gradele de credință	127
Sporirea credinței	127
Credința neclintită a lui Abraham	127
Încercările altor bătrâni	127
Alți credincioși	127
Încercarea credinței noastre	127
Dușmanul nostru	127
Textele pentru adunările de rugăciune	127
Conferința studenților în Bibliotecă	127
Ziua slujbei	127
Întrunirea publică	127
Sinajda cea credincioasă	127
Calendarul pe anul 1925	127

NOIEMBRIE

Dușmanul Satan este el	127
Dumnezeu netrebnic	127
Dumnezeu îngăduitor	127
Este Satana legat	127
O mie de ani	127
Omul cel tare	127
Trei cuvinte a lui Isus	127
Satan nu este legat	127
Textele pentru adunările de rugăciune	127
Volumul III, Capitolul	127
Întrebare și răspuns	127

DEC

Bătălia creștinului	127
Criterul experienței	127
Ispitirea urmașilor lui Dumnezeu	127
Servii lui Satan	127
Credincioși față de Dumnezeu	127
Legea Domnului	127
Frați falși	127
Biruitoari	127
Textele pentru adunări	127
Volumul III, Cap.	127
Anglo-creștin	127